Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Jana Passera, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. Bc. Radovala Havelce v právní věci žalobce T. N. L., zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem v Teplicích, Dlouhá 31/63, PSČ 415 01, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2003, čj. OAM-7363/VL-03-06-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2006, čj. 15 Az 642/2003-25,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2003, čj. OAM-7363/VL-03-06-2001, žalovaný neudělil žalobci azyl, podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a dále rozhodl o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterou tento soud dne 9. 10. 2006 zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost, v níž tvrdil, že ve správním řízení nebyl stěžovatel poučen tak, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěl újmu a nebyla mu dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí, že stěžovateli nebyla doručena žádná písemnost, tedy ani výzva k převzetí rozhodnutí, které z toho důvodu nenabylo právní moci, že ve správním řízení nebyl opatřen žádný důkaz s výjimkou zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA, jejíž věrohodnost nelze prověřit a že žalovaný za důkaz označil informace obsažené v databázi ČTK, aniž uvedl o jaké konkrétní informace jde. Stěžovatel tyto námitky podřadil pod důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; jde však pouze o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy stěžovatel namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při zjišťování skutkové podstaty byl poručen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Stěžovatel také požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je přitom jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je

dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatel jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti uvedl to, že státy postavené na demokratických principech musí poskytovat pomoc občanům těch států, které na těchto principech nestojí. Toto tvrzení ovšem není podřaditelné pod některé shora nastíněné kritérium přijatelnosti kasační stížnosti a pro svoji obecnost, neurčitost a nekonkrétnost pak není způsobilé posouzení; tedy se nemůže ani stát dalším kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Nahlížel-li pak Nejvyšší správní soud na námitky, uvedené v kasační stížnosti coby její důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s., jako na možné důvody přijatelnosti, uzavřel, že ani v tomto ohledu kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť jde o otázky judikaturou již zodpovězené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2004, čj. 1 Azs 45/2004-47, ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44, všechny na www.nssoud.cz), není třeba se od ní odchýlit a ani v řízení před krajským soudem nedošlo k zásadnímu pochybení.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O žádosti za odkladný účinek kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Protože byla kasační stížnost odmítnuta, postupoval Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. června 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu